

[Frandsen.]

f. eks. står der i § 13, stk. 15, vedrørende luftfornylelse:

„Der skal på hensigtsmæssig måde så tilfredsstillende, som skyldigt hensyn til virksomhedens tarv tillader det,“

osv., og det hedder videre i andre paragrafer, at gifte og eksplosive luftarter skal fjernes så vidt muligt — igen af hensyn til, om virksomheden kan tåle det, og det samme gælder med hensyn til farlige stoffer og giftstoffer: de må også fjernes, såfremt det kan ske uden uforholdsmæssig ulempe for virksomheden — altså igen en særlig hensyntagen til virksomheden. Det vil altså sige, at man, selv med de erfaringer, man har på arbejdspladserne, ikke har været i stand til virkelig at gribe ind over for de ting, fordi man altid kan henvise til, at i loven står der, at det kun må gøres, hvis virksomheden ikke i særlig grad rammes.

I det hele taget må man sige, at loven er præget af en række vage formuleringer, som medfører, at arbejderne ikke kan stå med loven og med de bestemmelser, som gælder, i hånden og sige, at de og de ting er vi nødt til at få gennemført af hensyn til vor sikkerhed, fordi man netop må sige, at loven i alt for stor udstrækning kan fortolkes.

Med hensyn til problemet vedrørende lægetilsyn og specielt med hensyn til, om man kan få arbejdslægerne placeret på en måde, som adskiller sig fra den nuværende, således at arbejdslægerne får visse funktioner, som svarer til den, familielægen har i dag, er vi fuldt ud klar over, at vi dér går ind i noget, som vi sådan set ikke kan klare alene via en arbejderbeskyttelseslovgivning, idet man griber ind over for de synspunkter, som gælder fra lægernes side. Jeg mener altså bare, det er meget vigtigt, at vi får fremhævet, at arbejdslægerne skal have en så central placering, og at de er nødt til at kunne udføre alle de funktioner, som en læge skal udføre, og at man ikke blot er nødt til at henvise til en anden læge i anden omgang.

Jeg skal lige komme ind på nogle af de sidste punkter, inden min taletid er udløbet. Det drejer sig bl. a. om punkt 7 i forslaget, hvor man har været inde på, at det ikke kan lade sig gøre at gennemføre noget så rigoristisk som det her foreslåede. Dér vil jeg sige, at det, som netop har været problemet, er,

at man tillader en række materialer og midler at komme på markedet; bagefter sker der en række ulykker og med baggrund i de ulykker forbyder man så stoffet. Man kan nævne som eksempel asbestanvendelsen, der blev forbudt i marts måned i år: der skulle dø 19 mennesker af asbestose fra 1954 til 1970; før forbuddet kom. Det er selvfølgelig udmærket, at forbuddet kommer, men der skal altså en række ulykker til forinden. Man kan også henvise til rapporter som malerrapporten og linoleumsrapporten, der er kommet for nylig: dér var der igen tale om, at man kunne fremvise en række ulykker, som kunne være undgået, hvis man ikke havde haft disse farlige stoffer. Derfor er det altså nødvendigt, at der kommer et forbud, inden stofferne kommer ud på markedet.

Med hensyn til skifteholdsarbejde og med hensyn til de forskellige aflønningssystemer foreligger der jo en række undersøgelser; de viser bl. a., at en række arbejder med skiftehold er sundhedsfarlige; dér vil jeg igen henvise til socialforskningsinstitutets undersøgelse, som tydeligt viser, at skifteholdsarbejdere er udsat for langt større risiko end andre.

Hvad angår aflønningssystemerne, er det specielt nogle stykker, som vi kender, nemlig visse af de produktivitetsfremmende aflønningssystemer, som har haft uheldige virkninger, i særlig grad inden for visse brancher. Man kan f. eks. nævne, at inden for tekstilindustrien og inden for slagteriindustrien har det i særlig grad ramt de mennesker, som arbejder dér, og når man arbejder under disse lønsystemer, medfører det også, at man ikke kan overholde sikkerhedsreglerne. Derfor lægger vi megen vægt på punkt 11 i forslaget om, at arbejderne kommer til at medvirke ved udformning af sikkerhedsreglerne, for erfaringerne har jo netop vist, at det har været umuligt at overholde sikkerhedsreglerne, fordi de ikke er tilpasset de arbejdsforhold, som arbejderne har.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg skal kun gøre et par korte bemærkninger. Først til hr. Simonsen, som sagde, at vi har brug for et særligt organ svarende til Rådet for større Færdselssikkerhed. Jeg er enig i, at det har haft meget stor betydning, og